

памъ заварихъ мойто либи,
 сповни дарихъ цвѣсти ищи,
 ѿ негово ново либи,
 азъ нищо нмѣ рѣкохъ,
 надѣвохъа на лѣхъ сповни,
 и справихъа и мо рѣкохъ,
 парванелъ първо либе,
 ка по хѣвнишъ вѣхъто сѣло,
 ка по либишъ вѣхъто либи,
 вѣхъто либи по хѣба во,
 вѣтали ти мой ти вѣми,
 вѣвали ти мой ти кѣпни,
 на спърѣца по пѣрѣца,
 на кѣпката по кѣлпѣца
 ни мѣ вѣма пѣвои ти вѣми,
 ни мѣ вѣла пѣвои ти кѣпни,
 азъ цѣхъ нѣто вѣу'става,
 пакъ цѣхъ пѣба вѣси либа,
 защо ти си първо либи?

С Г Н

Градски
архив

ф.

оп.

№